

## LA BARRICADA

Un grupo de joves varem comensar la publicació d'aquest setmanari, amb ben pocs medis per cert.

No teniem grans confiances en l'èxit. No esperavem poguerlo sostindre gaire temps. Els primers passos havien sigut difícils, y no sabiem al sortir el primer número, si el número segon arribaria a publicarse.

Ho diem amb tota sinceritat.

Avuy estém satisfets. Sense que aquesta fulla de lluita estrident hagi caigut en mans de ningú, ni hagi minvat la seva honrada independència, LA BARRICADA va arrelantse pel favor del poble.

Mil mercés!

Y ara, ja més segurs de nostra obra, comensarem a metodisarla, organisant campanyes, fent mitins, escrivint follets.

La nostra actuació serà persistent. Y sobre tot gallarda, valenta, pertorbadora.

Será de guerra sens treva contra la podridura del régim, l'immoralitat y la covardia dels polítics, la vergonya del caciquisme, la vil explotació del home per l'home, la farsa de les religions dogmàtiques que impedeixen la lliure investigació de la veritat...

Avuy despleguem nostres forces en contra del caciquisme igualadí. Y en aquesta lluita estem decidits a vencer costi lo que costi y pesi a qui pesi.

Si fossim vensuts pel cinisme dels que atropellen el dret y fan escarni de la raó, allavores seria arribat el moment de fer ús d'aquells sagrats medis que retornen als pobles les llivertats perdudes

Y els odiosos y odiats cacics ne sortirien escarmentats de la victòria.

\*\*\*

L'article del nostre director en Lluis Companys, titulat «La responsabilitat dels polítics de Barcelona» ha sigut contestat per alguns amics, dolentse tots de l'inacció suïcida dels quefes de l'U. F. N. R.

En aquestes planes han aparegut dos o tres escrits parlant de les crisis de nostra comunió política. En tenim altres en cartera, pero no volem publicarlos.

La redacció de LA BARRICADA procurarà organitzar un grandíus mitin en el que parlin, clara y extensament, de les nostres coses y d'altres coses, els directores de l'U. F. N. R.

Si això no pot ser, LA BARRICADA visitarà a n'els quefes, invitantlos a respondre a preguntes concretes que'ls exposarà. Si no volguessin fer el mitin ni volguessin contestarnos, ho diriem aixís, deixant la responsabilitat pera ells.

Entenem que may es honrada, ni tan sols hàbil la política del silenci.

En el número pròxim donarem compte de la feina feta en aquest sentit.

## L'Ajuntament de Barcelona

L'Ajuntament de Barcelona segueix la desesperant historia del favoritisme. En aqueixa casa, els alts empleats son els únics amos. Ells y els regidors una sola cosa.

Am tota facilitat se conseqüeixen ascensos y augmentes de sou pels que ja disfruten d'una posició espléndida. Y els pobres obrers, els que tenen un jornal petit, no son escoltats per ningú.

Se perpetren les grans injustícies. Repassant la llista d'expedients d'alguns empleats, dels més favorecuts, dels Pérez, dels Raich, dels Molas, etc., etc., surgen indignacions honrades.

Això no pot ser. Nosaltres dirém al poble les injustícies fetes. Publicarém els expedients. Y per nostres plomes sortirà a la vergonya pública aquesta pinya de regidors y d'empleats que viuen en infame consorci, esquilant, d'acort uns y altres, els interessos de Barcelona.

## Una altra ignocentada

Ja no podem dir que l'orgue lerrouxista escrigui pera'ls xinos. Aquets s'han emancipat. Parlarem, doncs, dels ignocents llegidors de *El Progreso*.

Diu l'orgue dels delators den Ferrer:

«Ayer salieron para Zaragoza con objeto de intervenir en la Asamblea de Juventudes Republicanas y continuar el escándalo que aqui han empezado, tres individuos de los que el despecho y la impotencia puso al lado de Lladó y Compañía.

¿Qué representación llevaban? Anteanoche se reunieron en el «Bar parisién» que en la calle del Conde del Asalto posee don Luís Massó, aquellos tres individuos, y al poco rato entraron allí tres conocidos representantes de Juventudes nacionalistas y un socialista, entablado animada conversación con los falsos radicales á quienes les entregaron dinero para el viaje á Zaragoza y las credenciales respectivas para representar á dichas Juventudes en la Asamblea.

Durante la discusión, los falsos radicales se desataron en improperios contra Lerroux y el Partido Radical.

Vieron la reunión y se enteraron de su resultado nuestros buenos amigos Guerra del Río, Camilo Vallescá, Julio Piferrer, Camilo Boix y Luís de Villalobos.

La traición no puede resultar más patente. El Puf les ha pagado el viaje á Zaragoza y les ha concedido su representación.

Sépalo el pueblo radical».

No'n tenim nosaltres la culpa de que l'irrisoria *unidad del partido radical* vagi per terra. Ens preocupen molt poc les seves baralles, crits d'histerisme y d'impotència. Però es cert que pera combatre—aixís se passa'l temps, *revolucionariament*—als demés, no tenen altres armes que la falsetat, l'injuría, la calumnia, l'espionatge o la delació. Aixó pera'ls propis republicans. Lo mateix delaten an en Ferrer, que la vaga de Setembre, o s'inventen noveles.

Es una falsetat, una calumnia, que cap jove de l'U. F. N. R. o socialista entregués diners a ningú pera anar a Saragossa. No hi ha acort definitiu de cap Jovenutut pera assistirhi y lo més probable es que cap amic nostre vulgui fer coro als falsos revolucionaris.

No haventhi acort, no podia entregarse autorisació a ningú y menys representació.

Requerits alguns amics nostres pera que'ls organismes joves de l'U. F. N. R. prenguessin part en l'Assamblea de Saragossa, per diferents radicals d'abdós bàndols, entre ells per l'Arellano, conegut lerrouxista, am promesa de que's pres indiria de tot personalisme, feren alguns treballs prop les entitats a que pertencien. Al notar aquets que la campanya preparatoria no responia a les promeses, acordaren personalment demanar als organismes, cap d'ells adherit encara, advertitissin als saragossans que si no variava la conducta dels radicals barcelonins, no'ns adheriríem, ni tant sols, a tal acte.

Aixó y rés més, mitjansat comunicat, es lo que manifestaren els senyors Duval y Rambla, socialistes, y Vallverdú, Alcoerverro, Erviti, Hernández y Civil, de la U. F. N. R., al senyor Villagrasa, que juntament amb els senyors Pintado y Peig ens enterarem de que anava a Saragossa. Aquestes manifestacions foren fetes en el «Bar Parisien» dissabte a la nit, en quin lloc y hora no hi havia ni'l senyor Pintado ni'l senyor Peig.

LA BARRICADA fá aitals declaracions, sols pera satisfacció dels calumniats, puig de la mateixa manera com els nostres amics despreciaren els impostors, nosaltres, no perdríem el temps. Brams d'ase...

De rés els hauria servit als amics nostres demanar una justa rectificació an *El Progreso*. Per experiència savem que la justicia, en aquella casa, es un impossible.

L'idol es de fang y esquerdat encara. Costaria molt poc desplomarse am tal estrépit que'l seu formidable espetec, el sentissin xardorós, fins els pobles més isolats de totes les regions ibériques.

## DESCÁRREGUES

En tots els actes, els andalousos han d'evinciar la *gracia y salero* del seu temperament. Sinó, per mostra, llegeixis el següent telegrama sobre la processó de Setmana Santa a Sevilla: «Al pasar por la calle de Sierpes la Virgen de la Macarena cantó una saeta la artista Paquita Escribano». Olé! Qué'ls deiem?

Realment, el catolicisme te més de pagánic que de cristiá. A lo millor veurém les processons convertides en atractiu y llampant seguici de clergues capritxosament habillats am *traje de luces*, imitant a la *Bella Otero* o la *Bella Cucuruchul* Y a la Verge, transmutat el rostre d'expressió adolorida, ballant voluptuosament unes peteneres engrescadores!

*Hoy las ciencias adelantan que es una barbaridad!*

SS

D'un versos titulats «Jesús» firmats per *Astrael*, y publicats en la «Tribuna» reprodumim els següents:

«Él de Fé y Caridad, las tierras labra; «Amaos», dice á todos los mortales, con dulce ejemplo, que al amor convida.

Y, á tan sencilla y mágica palabra añaden otras voces celestiales: Es el Camino, la Verdad, la Vida.»

Y 'ls querubins del «Requeté» plens de *fé y caridad*, sadollats d'esperit *celestial*, apedreguen els tranvies en plena Setmana Santa y a Sant Feliu de Llobregat assessinen a traició.

SS

Els lerrouxistes, en un miting celebrat el diumenge passat a la «Casa del Pueblo», acordaren solemnement anar a la Casa de la Ciutat l'útim dimars pera impedir que'ls disidents Lladó, Guñalons y Figueras entressin al Ajuntament pera assistir a la sessió y, naturalment, no passá rés perqué'l Governador tingué en compte'l repte llenat pels lerrouxistes y abarrota't la plassa de Sant Jaume de forces de policia y de guardia civil.

Sols an els *tramendus rrrradicals y rrrrevolucionaris* den Lerroux podia acudirse la lluminosa idea d'anunciar confidencialment (?) una agressió a plasso fixo, desde una tribuna pública pera que... el Governador prengué tota mena de precaucions... y'ls *tramendus* no poguessin fer una *carnicería* comparable a la de la nit de Sant Bartomeu.

SS

D'un article del *tremebunde* revolucionari Emiliá Iglesias, reproduim els següents sustanciosos paragrafs: «Todo derecho atropellado tiene en el partido radical un paladín; todo perseguido una toga que lo ampara; toda queja un vocero; toda aspiración noble un aliento; todo intento regenerador una fuerza. Y para su jefe no ha habido nunca un caso humilde para el que no tuviera la misma atención que para aquellos en los cuales lucen sus facultades, los que reservan su palabra para las grandes ocasiones». Quin cinisme! L'indiferencia d'en Lerroux y del seu partit pera la guerra del Marroc, obee a que'l motiu era *humilde* y insignificant? L'escándol que promogueren en el miting def Barcelonés era resó d'una noble aspiració?

Mes, aném llegint: «...Pero la acción son fusiles y balas, y pan y orfanades, y cesantías, y destierros y penalidades; y todo ello no se salva mas que con dinero, dinero y dinero». Es cert, mes no deu parlar per experiencia l'héroce de la purga. Ja té raó, ja Lo que manca es *dinero, dinero y dinero*... pera poguer fugir més que depressa y proporcionar un *dolorós* desterro en un magnífic restaurant.

«Hora es ya de que cada cual cumpla con su deber.» Si, certament, y que a l'hora del perill no s'amaguin porugament a Casa la Ciutat. «Porque amamos la patria queremos la revolución». La volém, pero que la fassin els altres, eh, *Emiliano*?

SS

El divertit periódic conservador «Acción», diu que ha arribat l'hora de que'ls joves conservadors se llènsin a la lluita, perque «la voz del jefe nos alienta y el pueblo nos ayuda».

Seria necessari que'l poble, víctima de les infames conservadores, hagués perdut tota noció de dignitat y de vergonya pera que vegés en els conservadors, autors de l'incalificable repressió dels fets de juliol, una eprensana pera l'obra regeneradora d'Espanya.

Lo que'l poble reserva pera'ls conservadors es un odi implacable que farà que mai més puguin tornar a escalar el poder.

SS

Els «Comités de Defensa Social» s'han reunit en asamblea. No hi veiem la finalitat, puig en l'hora trágica de les repressións, am plena unanimitat de criteri, demanen, sadollats d'esperit cristiá, que'ls governs fassin en absolut cas omís de la clemencia y de la pietat.

SS

Heusaquí les virtuts que segons «El Correo Español», deuen adornar a tot bon carlí: «Una buena browing, la conciencia tranquila y el dedo bien suelto». Bona doctrina, a fe, pera 'ls que's vanten d'esser cristians! Y la mansuetut y l'humiltat y l'amor, del *Divi Mestre*, com l'anomeneu, com queden?

SS

En Pol—caray de Pol!—l'altre dia a «La Veu de Catalunya» s'entretenia per centèsima vegada comptant els partits republicans espanyols.

Está clar que'n contava més dels que hi han empró ell creya que encare se'n descuidava algún.

Nosaltres també ho creyem aixís.

Per exemple, podia comptar com a grupet republicá a tots aquells individus que, com en Pol, anys enrera se n'havien dit.

Es que en aquell temps aixó de ser republicá donava tant com are fer de *regionalista bien entendido*?

SS

Segóns *La Veu*, Portugal está fet una foguera d'un cap a l'altre.

Trevallant indirectament per la monarquia d'aquí se dedica a combatre als republicans d'allá.

La tiranía roja—escríu—impera arreu; la tiranía roja que es la pitjor de totes.

Segóns pera qui, colega.

A Espanya fa molts anys qu'impera la tiranía negra y *La Veu* encare no se n'ha donat.

Y es que *La Veu*, am la tiranía negra, s'hi tracta de tu.

## Correspondencia

Pere R. El d'aquesta setmana es molt fluix. Envihi una altra cosa J.R. Ho publiquem, J. M. Lleyda, Si, enviem els números que demana. J. C. Sena de Almos, queda servit, E. M. Balaquer. No pot ser. A. L. Girona, anirá, P. S. No encaixa amb aquest setmanari. J. Ll. Mercés. A. S. y J. M. tinguin paciencia, tot se farà.

*Nota.* La Correspondencia literaria an en Lluis Companys l' administrativa a l' Enrich Quirós

• •

Gridém l'atenció dels corresponsals y dels suscriptors colaboradores y amics respecte al cambi de domicili social de LA BARRICADA, quina redacció y administració ha quedat establerta al carrer Baix de Sant Pere, 63, pral.